

1.

‘Mama! Waar liggen mijn slippers?’ Tom raast door het huis. Tussen zijn armen houdt hij een stapeltje kleren geklemd dat hem het zicht belemmert. Hij zet drie stappen en struikelt dan over de voeten van Ann, die in de zetel een boek zit te lezen. Zijn kleren vallen op de grond, zelf kan hij zich nog net recht houden.

‘Tom, jongen!’ foetert Ann. ‘Kijk toch uit je doppen!’ Ze werpt Tom een giftige blik toe, om daarna terug in haar boek te kruipen. Maar Tom gunt haar die rust niet. In een impulsieve beweging slaat hij het boek uit de handen van Ann en raakt hij niet verder dan een herhaling van haar woorden.

‘Kijk zelf uit je doppen!’

Ann zet zich rechter, alsof ze in de aanval moet gaan.

‘Ik ga zo blij zijn dat ik jou een hele zomer niet moet zien! Ga jij maar lekker mensen irriteren aan zee. Al goed dat ik daar niet bij hoef te zijn.’

‘Dat zal wel!’ reageert Tom. ‘Dan moet je me eindelijk geen neerbui-gende blikken meer geven en heb je nog meer tijd over om te studeren. Ook al is het vakantie! Jij seut!’

‘Liever een seut dan een zwijn! En ik moet werken, idioot!’

Ann springt recht en broer en zus vliegen elkaar nu letterlijk in de haren. Hun moeder moet tussenbeide komen.

‘Stop ermee!’ roept Marianne, terwijl ze haar kinderen kordaat uit elkaar haalt. ‘Jullie zijn toch geen kleuters meer?’ snauwt ze. ‘Ik had gehoopt dat jullie ondertussen wat verstandiger zouden zijn. Maar het tegendeel blijkt waar!’

‘Ann is begonnen,’ zegt Tom daarop, alsof hij echt een kleuter is. Zijn houding irriteert Ann. Het is altijd hetzelfde met hem. Wat haar betreft mag hij straks naar zee vertrekken en daar ook voor altijd blijven. Dus ze rolt met haar ogen en sist: ‘Typisch.’

Marianne besluit: ‘Laat het zo, Ann. Je bent dadelijk van hem af, nog even geduld. Je moet je zo niet laten jennen door je broer.’

Marianne bukt zich om de kleren van Tom van de grond te rapen en Ann lacht luid. Met opzet.

‘Natuurlijk. Het zal mijn schuld nog zijn! Ruim jij zijn rommel maar weer op. Spring jij maar weer in de bres voor hem. Zoals altijd!’

De deur van de woonkamer slaat dicht en Walter komt binnen. Ernstig kijkt hij de ruimte in.

‘Wat is dat hier allemaal?’ vraagt hij zich luidop af. ‘Er zitten patiënten in de wachtzaal. Wat moeten zij niet denken?’ Hij geeft Marianne een verwijtende blik, maar zij trekt haar schouders op. Tom kijkt naar de grond en Ann vindt versterking bij haar vader.

‘Tom is weer supervervelend. En mama is hem weer super aan het indekken. Ze moet zelfs zijn valies inpakken! Moet ze misschien ook zijn boterhammen nog smeren? Het komt hem allemaal goed uit, de kleine jongen! Maar wanneer hij gaat feesten is hij plots wel de grote man!’

‘Wat weet jij daarvan!’ roept Tom. Maar voor het ditmaal opnieuw kan escaleren, grijpt Walter in.

‘Kalm, allemaal. Kalm.’ Hij richt zich naar Ann. ‘Je kent hem toch. Laat je niet zo opjutten.’

Ann blaast. Ze is haar broer echt beu. Ze loopt de woonkamer uit en trapt nog even na.

‘Mama’s-kindje.’

Tom blaast. Hij is zijn zus op zijn beurt ook beu. Hij vindt haar enorm saai, een boekenwurm die zelfs in de zomervakantie nog geen plezier wil maken. Hij daarentegen, hij weet tenminste te genieten van zijn jonge leven! Drinken, feesten, hij wordt er alleen maar beter in, vindt hij. Net daarom kijkt hij ook uit naar het vertrek naar zee straks. Eindelijk kan hij een tijdje zonder haar bemoeienissen leven, eindelijk kan hij helemaal vrij zijn! Want zijn moeder laat hem toch doen, dat geluk heeft hij.

‘Wat kreeg die nu?’ zegt hij uiteindelijk. Dan knikt hij naar de kleren die Marianne nog steeds in haar handen heeft. ‘Die mogen nog in de valies. En mijn slippers dus ook, als je die vindt.’

Tom stapt naar de koelkast en schenkt zichzelf een glas frisdrank in.

Marianne zucht. ‘Die twee... Het is maar goed dat ze niet samen mee naar zee komen. Ik zou zot worden. Jij trekt hier je plan wel met Ann zeker?’ Het klinkt niet echt als een vraag. ‘Daar maak ik me geen zorgen over,’ lacht Walter, alsof het hem allemaal makkelijker afgaat.

‘Net zoals jij je plan wel trekt met Tom zeker? Van Ann heb je toch niet veel last. Zij houdt zich bezig. In stilte zelfs! Ze moet haar doktersstage doen en verder studeren, dus dat komt wel goed. Tom daarentegen...’ Walter is erg close met Ann. Momenten zoals deze storen hem dan ook. Volgens hem is het dan ook meestal Tom die de problemen veroorzaakt en Ann die er bijgetrokken wordt. Het stelt hem gerust dat Ann van een ander kaliber is dan Tom. Op haar kan hij alvast trots zijn; ze studeert om dokter te worden, ze werkt hard, is een doorzetter. Wat Tom betreft, daar kan hij nog geen staat op maken.

‘Ach...’ verzucht Marianne. Tom is ook volgens haar een ander paar mouwen dan Ann, maar ze wil het niet met zoveel woorden gezegd of bevestigd hebben. Zeker niet tegenover Walter, die soms al eens luidop opmerkt dat Marianne te veel de kant van Tom kiest. Bovendien kijkt ze zelf ook uit naar wat vrije tijd aan zee. Niet alleen Tom, maar ook zij heeft daar meer tijd en ruimte om te doen wat ze zelf wil. Terwijl Walter even naar Ann gaat, pakt Marianne de valies verder in. Tom kijkt toe vanuit de keuken, met zijn glas frisdrank en ondertussen ook een sandwich die hij onbelegd in zijn mond steekt.

Marianne sluit de valies en blaast nu toch ook. ‘Die ga jij straks aan zee naar boven sleuren hoor!’

Wanneer Marianne en Tom enkele uren later aan zee arriveren, is het Tom die de koffers naar binnen sleurt. Hij doet het echter met plezier, want nu kan zijn zomervakantie echt beginnen. Weg van school, weg van thuis, weg van zijn irritante zus, weg van alle saaiheid! Hij plant de valiezen in het midden van het appartement en opent de eerste tas die voor hem staat. Na wat rommelen roept hij naar Marianne.

‘Waar heb je die slippers nu gestoken?’ Zonder te wachten op haar antwoord, gaat de tweede valies open. ‘Gevonden!’ Hij gooit zijn schoenen uit en stapt voldaan in zijn slippers. Hij is er klaar voor. ‘Tot straks mama, ik ga naar buiten! Naar mijn vrienden!’

Marianne steekt haar hoofd snel uit de keuken. ‘En naar je vriendinnen, zeker?’ merkt ze op met een plagerig toontje. Na de voorbije zomers heeft ze wel door dat Tom het goed kan vinden met de tieners aan zee.

‘Vorig jaar had je toch een vriendinnetje, juist?’ probeert ze. Ze weet namelijk niet zeker wat Tom allemaal uitspookt. Tom lacht luidop.

‘Nee hoor,’ ontkent hij. Hij lacht binnensmonds. Hij had namelijk meerdere vriendinnetjes, maar dat hoeft zijn moeder dus niet te weten.

Tom vertrekt en Marianne laat alles even zo, ze wil uitblazen. Ook voor haar begint de vakantie hier en nu, zelfs zonder haar compleet gezin. De voorbije zomervakanties werkte het net zo; zij en Tom brengen de zomer door aan zee waar Tom een surfkamp volgt, en Walter en Ann blijven thuis. Want Walter moet werken en Ann moet studeren en stage doen als dokter in spe. Bovendien is wat meer tijd voor haarzelf ook welkom. Ze laat zich zakken in de zetel en kijkt naar buiten. Het is een prachtig zicht en er hangt nu al een vakantiesfeer op de dijk. Kinderen in gocarts rijden tussen mensen die wandelen met een ijsje in de hand, op het strand bouwen kinderen zandkastelen, vrouwen bakken bruin achter een zonnescherm en parasols gooien hier en daar schaduwvlekken over de groepjes mensen. Straks kan ze misschien een terrasje doen. En een boek lezen. Maar eerst dus alsnog die valiezen uitpakken en wegzetten. Want als ze moet wachten op Tom, staan die valiezen op het einde van zomer nog steeds op dezelfde plek. Ze wil ontspannen, maar het appartement moet wel ordelijk blijven. Zeker wanneer Walter en Ann eventueel toch zouden afkomen voor een weekend. Ze kibbelen al genoeg.

Tom daarentegen is zich van geen kwaad bewust. Hij wandelt zorgeloos naar zijn favoriete plek aan zee, de surfclub. Daar waar hij elke zomer de meeste tijd doorbrengt. Hij ademt diep in en uit en geniet meteen van de zeelucht en het uitzicht. Zijn blik schiet alle kanten op. Herkent hij al iemand? Is alles nog hetzelfde gebleven? Hij moet een boogje omlopen voor de rij mensen die tot op de dijk staan aan te schuiven voor de ijssalon. Hij kijkt op en schiet meteen in de lach. Die ijssalon was er namelijk vorig jaar ook, al stond er toen een ander uithangpaneel voor de deur. Een anderhalve meter hoog ijshoorntje, meer bepaald. Terwijl er nu een anderhalve meter hoge frisco staat. Hij grinnikt.

Tom versnelt zijn pas en verlaat de dijk, zodat hij op de hoek van een andere straat belandt. In die straat ligt een frituur, weet hij. En voor die frituur staat een grote plastic hotdog als uithangbord. Opnieuw grinnikt hij. Hij is nu nog gehaaster en rept zich naar de surfclub. Al van op een afstand ziet hij dat het daar een drukke bedoening is. Er start vandaag een nieuw surfkamp, dus al die jongeren zijn druk bezig met materiaal huren en surfpakken aantrekken. Hij baant zich een weg door de jongens en meisjes en komt uiteindelijk uit bij het materiaalokot. Daar is een meisje druk in de weer met reddingsvesten op maat te hangen. Ze staat met haar rug naar hem gekeerd en heeft niet door dat Tom op haar aan het wachten is. Ze ziet dus ook niet dat ze als vanzelf een glimlach op zijn gezicht tovert. Tom laat haar even doen en wacht geduldig, maar dan spreekt hij haar toch aan.

‘Weet jij dat er dit jaar een frisco staat, in plaats van een ijshoorntje?’ Met een grote glimlach op zijn gezicht wacht hij de reactie van het meisje af. Ze stopt met wat ze bezig is, wacht een tel en draait zich dan om.

‘Tommyboy!’ roept ze verheugd. Ze vliegt hem om de hals en geeft hem een dikke knuffel. ‘Ik verwachtte je al!’

‘Tania! Ik zou onze jaarlijkse afspraak toch nooit missen!’ lacht Tom.

‘Dat ijshoorntje... Jongen, sinds we vorige zomer die hotdog met dat ijshoorntje hebben verwisseld, is er veel gebeurd. Maar jij bent gelukkig niets veranderd!’

Tom klopt fier met zijn vuisten op zijn borstkast. ‘Ik ben toch gespierder geworden!’

‘Een beest!’ Tania trekt grote ogen. ‘Ik ruim hier nog snel op en dan drinken we iets! Ga jij alvast wat bestellen aan de bar, ik kom zo!’

Tom zet zich met twee drankjes buiten op het terras, vanwaar hij kan kijken naar de groep jongeren die hun eerste surfles gaan krijgen. Het doet hem denken aan de eerste keer dat hij op zo’n surfplank moest springen. Hij dacht dat snel even te doen. Tot bleek dat ze eerst op het strand moesten oefenen om recht te staan op zo’n plank. Een tegenvaller, vond hij dat. Hij zag zichzelf namelijk al als een echte bink op die surfplank staan blinken. In het water. Een natuurtalent was hij niet, weet hij. Maar het is hem tijdens de voorbije jaren toch gelukt om die surfplank en de golven te bedwingen.

‘Luister goed allemaal!’ De surfleraar spreekt de groep aan en trekt zo ook Toms aandacht. ‘Pas als je kan peddelen, kan je blijven staan.’

‘Exact wat ik tegen jou zei, die eerste keer in het water,’ hoort hij dan. Tania komt naast hem zitten en neemt een slok van het drankje dat Tom voor haar heeft meegebracht.

‘Jij was zo’n ongeduldig type! Jij wou niet liever dan meteen al trucjes doen op die surfplank!’

‘Schuldig,’ knikt Tom. ‘Maar ondertussen moet ik niet meer onderdoen voor jou.’

‘Dat zullen we straks wel zien, Tommyboy. Niet te overmoedig worden!’

Tom geniet ervan om Tania terug te zien. Ze is zijn maatje, sinds enkele zomers zijn ze onafscheidelijk, ook al zien of horen ze elkaar tijdens de rest van het jaar niet. Zelfs nu ze elkaar na een heel schooljaar terugzien, lijkt het weer alsof de voorbije zomer gisteren was.

‘Wat zullen we deze zomer allemaal doen?’ vraagt Tom zich enthousiast af.

‘Die pretlichtjes in je ogen verraden alvast dat je grote plannen hebt,’ merkt Tania op. ‘Hier is het eigenlijk best wel rustig geweest, de laatste maanden. Het klinkt dan wel heel leuk om aan de zee te wonen, in de winter is het hier ook gewoon koud. En dood.’

Daar is Tom het niet mee eens. Hij zou graag net als Tania aan zee wonen, volgens hem kan hij daar wel aan wennen. In de zomer surfen, in de winter joggen op het strand. Hij ziet het helemaal voor zich.

Tania drinkt haar flesje leeg en knikt naar Tom. ‘Klaar voor?’ vraagt ze terwijl ze opstaat. Ze geeft hem een schouderklop en knikt in de richting van de zee.

‘Luister eens...’ zegt ze. ‘De golven roepen ons! Ik regel wel een surfplank voor je!’

Ze maken zich surfklaar en wanneer Tom eindelijk op het water dobert, geniet hij nog meer. De zon schijnt, het is warm. Met zijn handen spettert hij in het water, zodat er druppels in zijn gezicht en op zijn lichaam terecht komen. Zijn benen hangen naast de plank in het water. Tania heeft dezelfde houding aangenomen. Door de golven gaan ze zachtjes heen en weer.

‘Veel plannen moeten we eigenlijk niet maken,’ zegt Tania terwijl ze zich languit op haar surfplank legt. Het is een evenwicht dat Tom nog ontbreekt, hij zou omkantelen.

‘We kunnen sowieso altijd terecht in de surfclub. Nu de zomerkampen weer bezig zijn, is er elke dag en avond wel iets te doen. Ik moet af en toe werken aan het materiaal, maar ik heb nog genoeg vrije tijd. Eind deze week is er een barbecue. En binnenkort is er ook een *sleepover* op het strand gepland. En naar goede gewoonte...’

‘...de fuif!’ vult Tom aan.

Tania steekt haar armen in de lucht. ‘Party!’

‘Ja, die fuif mogen we niet missen. Zeker niet als jij toegang hebt tot de bar!’ Tom kijkt Tania samenzweerderig aan, waardoor ze in de lach schiet.

‘Niets van! Ik ga jou niet opnieuw van gratis drank voorzien, zodat je daarna zoals vorig jaar iedereen weer zo ver krijgt om ’s nachts nog de zee in te gaan met duur surfmateriaal. Dat was onverantwoord!’

Tom spat met zijn voet water in haar richting. ‘Moet jij zeggen! Jij was degene die surfplanken stond weg te geven!’ Ze proesten het uit. Het was een mooie tijd, vorige zomer. En ze zijn beiden vast van plan om er deze zomer evenveel sfeer in te brengen.

‘De golven komen eraan,’ merkt Tania dan op. Ze richt zich op en gaat op haar buik op haar surfplank liggen. Ze doet teken naar Tom dat hij hetzelfde moet doen.

‘Wedstrijdje wie de langste golf kan pakken!’ Ze begint te peddelen en Tom moet al met een achterstand starten.

‘He! Wacht op mij!’ roept hij nog, maar Tania is al goed op weg om die eerste golf te pakken. Tom vloekt binnensmonds en verliest zijn evenwicht al bij het rechtekomen. Hij wil met zijn buik op zijn surfplank gaan liggen, maar omdat hij al niet stabiel is van in het begin, slaat zijn surfplank om. Tom belandt in het water en net dan komt er een golf voorbij. Heel even gaat hij kopje onder en wanneer hij weer boven water komt, ziet hij hoe zijn surfplank meegenomen wordt door de golf. Zonder hem erop.

‘Mijn plank!’ roept hij geschrokken. ‘Verdomme!’ Hij grijpt met zijn hand in het water naar zijn enkel en voelt en beseft meteen dat hij zijn surfplank niet aan zijn enkel heeft bevestigd met een *leash*.

Watertrappend moet hij toekijken hoe de surfplank de golven volgt. Hij is bang dat de plank beschadigd zal raken, of dat iemand in het water geraakt zal worden. Tom zwaait paniekerig met zijn arm naar Tania die ondertussen op het strand staat. Maar veel kan ze niet doen. Tom begint te zwemmen, maar hij beseft dat hij die plank niet meer kan inhalen. Hij ziet hoe ze als een ongeleid projectiel door het water glijdt, in de richting van een andere surfer die op zijn surfplank zit.

‘O nee!’ roept hij nog. En dan sluit hij zijn ogen. Hij wil de knal niet zien. Hij zal het wel horen, denkt hij. Maar wanneer hij zijn ogen weer opent, ziet hij hoe de andere surfer de *leash* van Tom zijn plank heeft kunnen grijpen en vastheeft. De surfer doet teken dat Tom naar hem moet zwemmen, hij houdt de plank bij.

Tom zwemt zo snel hij kan en wanneer hij er eindelijk geraakt, gaat hij buiten adem aan zijn plank hangen.

‘Bedankt man, ik dacht dat dat ding je gewoon onderuit zou halen. Sorry!’

‘Blij dat ik kon helpen. Maar gebruik in het vervolg wel die *leash*, dat is iets veiliger.’ Tom knikt schuldbewust. Dit had een heel pak fouter kunnen aflopen. Tania staat nog steeds aan de rand van het water en Tom wijst naar haar.

‘Kom mee, ik trakteer je als bedankje!’

Ze leggen zich beiden op hun surfplank en laten zich door de volgende golf meenemen naar het strand. Ditmaal lukt het Tom wel zonder problemen.

‘Nog eens merci, man. Dat had echt slecht kunnen aflopen,’ zegt Tom wanneer hij drie drankjes op tafel zet. ‘Sorry, ik heb niet eens je naam gevraagd. Ik ben Tom.’

‘Leonard. En geen probleem. Dat overkomt elke beginner wel eens.’

Tania proest het uit, Leonard kijkt hen verward aan.

‘Ja, jaaa...’ pikt Tom in. ‘Wat Tania met haar overdreven gelach bedoelt, is dat ik helemaal geen beginner ben. Integendeel,’ merkt hij fijntjes op.

‘Jij hebt precies ook al wat ervaring.’ Tania is nieuwsgierig. ‘Hoe komt het dat we jou hier nooit eerder gezien hebben?’

Leonard laat zich onderuitzakken in zijn stoel. ‘Een verhuis,’ zegt hij dan. ‘Het is mijn eerste zomer hier, dus ik ken nog niemand.’

‘Nu wel,’ besluit Tania.

Nieuwsgierig kijkt Leonard naar Tom en Tania. Hij is in de war. ‘Zijn jullie...’ Hij aarzelt.

‘Een koppel?’ vult Tania snel aan. Haar intonatie verraadt het antwoord al. ‘Helemaal niet! Beschouw ons meer als broer en zus.’

Tom knikt. ‘Maar dan een broer en zus die elkaar niet haten.’ Leonard knikt begripvol.

‘Ik was van plan om een vakantiejob te zoeken voor deze zomer, maar volgens mij zijn alle plaatsen ingenomen,’ legt hij uit. ‘Er zijn nog enkele tavernes die een afwasser zoeken, maar ik zit liever in ander water dan afwaswater.’

Tom begrijpt dat. Hij zou echt balen als hij een vakantiejob zou moeten doen. Vorige zomer was daar nochtans sprake van, omdat zijn zus Walter en Marianne bijna zo ver kreeg om Tom wat harder aan te pakken. Zij vond dat hij de hele zomer profiteerde aan zee en dat hun moeder

gewoon alles betaalde voor hem, zonder verpinken. Tom is het daar niet mee eens. Het is niet omdat zij zoveel studeert en al stage doet, dat hij ook zijn vakantie moet wegslijten. Ze moeten net genieten van hun jeugd, vindt hij. Zeker nu ze nog jong zijn. En profiteren, hun ouders hebben immers geld genoeg. En later wordt Tom advocaat, daar is hij zeker van. En dan zal hij ook genoeg verdienen. Maar dat gelijk gunt hij haar niet. Hij is er dat jaar onderuit gekomen, door in te spelen op het schuldgevoel van zijn moeder. Want als hij zou moeten werken, zou hij helemaal geen tijd meer kunnen doorbrengen met haar. Dat argument volstond blijkbaar om vrijgesteld te worden. En dit jaar heeft niemand nog de moeite gedaan om hem warm te maken voor een vakantiejob.

‘Werken jullie?’ vraagt Leonard, in de hoop dat zij hem verder op weg kunnen helpen.

‘Tom kijkt liever hoe anderen werken,’ grapt Tania. ‘Maar ik werk hier, ja. In de surfclub. Meestal hou ik het materiaalkot in orde. Dus als je iets wilt huren of nodig hebt, moet je bij mij zijn. En als het nodig is, spring ik in achter de bar. Dat doet me eraan denken... Misschien kan jij dat wel overnemen. Zou je dat zien zitten? Je hoeft niet af te wassen!’

‘Direct!’ Leonard buigt zich over het tafeltje om Tania de hand te schudden. ‘Deal!’

‘Ik probeer het te regelen voor jou,’ zegt ze. ‘Nog kandidaten?’ probeert ze schalks. ‘Tom? Jij misschien?’ Maar Tom schudt snel zijn hoofd.

‘Ik zal er wel voor zorgen dat jullie voldoende werk hebben en niet met jullie vingers moeten staan draaien. Geen nood!’

De drie genieten verder van hun drankje in de zon, tot de rust verstoord wordt door de groep jongeren die nu hun eerste surfles achter de rug hebben.

‘Mag ik hen dan ook bedienen?’ vraagt Leonard met een knipoog. Hij wijst snel naar een groepje vriendinnen dat zijn aandacht trekt. Het grootste meisje, een brunette, krijgt hem in het oog en lacht naar hem.

‘Ik denk dat je al bezig bent!’ grapt Tom. ‘Zolang je maar niet onder mijn duiven schiet!’ Hij klinkt met zijn flesje tegen dat van Leonard, en Tania laat haar hoofd met veel drama naar achteren vallen. ‘Oh god. Twee haantjes!’ Waarop de jongens grinniken.

2.

Tom wordt ongeduldig. Hij had gehoopt dat Tania en Leonard al klaar zouden zijn met hun shift achter de bar. Hij heeft honger en is bang dat zijn favoriete stukjes barbecuevlees straks op zullen zijn.

‘Komaan, jongens,’ maant hij hen aan. Maar Tania en Leonard hebben het zelfs te druk om hem te horen. Tom pakt daarom een bierkaartje, dat hij in hun richting gooit.

‘Hongerrr...’ zegt hij met grote ogen wanneer Tania hem verveeld aankijkt.

‘Je zou ons beter helpen!’ merkt ze fijntjes op. ‘Dan zijn we hier zo klaar!’

‘Maak je nuttig, jongen!’ zegt nu ook Leonard, die met een bak vol frisdrankflesjes zeult. ‘Ga alvast een bord eten vullen voor ons. Dan zijn wij klaar als het eten op tafel staat. Voor mij een kipfilet. En een saté!’

Tania knikt enthousiast. ‘Voor mij helemaal hetzelfde!’

‘Oké,’ gromt Tom. ‘Voor mij dan nog een limonade! Daar zorgen jullie voor. Zonder drankbonnetje!’ Sukkelend met drie borden sluit Tom aan bij de rij die zich aan de barbecue gevormd heeft. Hij bekijkt de meisjes die voor hem staan en herkent hen; het zijn de meisjes die vorige week hun eerste surfles hadden.

‘Hi! Ik herken jullie van de surfles. Lukt het ondertussen wat?’ vraagt hij aan een van hen, om een gesprek aan te knopen. De meisjes giechelen. ‘Ja hoor. En bij jou? Is je surfplank nog gaan zwemmen zonder jou?’

Tom ziet zijn kansen om indruk te maken op de meisjes plots slinken. Ze hebben hem gezien toen hij in moeilijkheden zat met zijn surfplank, die eerste keer in het water. Hij probeert zich een houding te geven die niet verraadt dat hij zich een sukkelletje voelt en mompelt wat. Waarop de meisjes nog harder giechelen om daarna weer een stapje dichterbij naar de barbecue te zetten. Tom vloekt binnensmonds, maar dan is er toch één meisje dat zich nog eens omdraait. Het is de brunette van de groep. Tom herpakt zich en voelt zich alweer gestreeld in zijn ego. Hij heeft het nog, verzekert hij zichzelf.

‘Een vriend heeft toen toch je plank tegengehouden, juist? Die jongen die aan de bar werkt?’

Tom knikt. Waarom vraagt ze dat nu?

‘Heeft hij vandaag toevallig ook nog een vrij moment?’ Ze lacht een beetje verlegen en Tom heeft meteen door hoe de vork in de steel zit. Ze is geïnteresseerd in Leonard! Die weet gewoon meisjes te strikken zonder dat hij er zelf bij is! Tom wil zich echter niet laten kennen en houdt zich groot.

‘Ja hoor, hij komt er dadelijk bij. Kom er gerust bij dan.’ Tegelijk denkt hij dat hij misschien toch nog kans maakt bij haar vriendinnen, als zij Leonard beter zou leren kennen.

En wanneer Tom wat later met Tania en Leonard aan een tafeltje zit te eten, komt het meisje inderdaad langs.

‘Hi.’ Ze klinkt plots meer verlegen dan net, vindt Tom. Tania kijkt haar verrast aan en ook Leonard vraagt zich af of ze elkaar al kennen.

‘Oh,’ grijpt Tom dan in, ‘vergeten te zeggen.’ Al heeft hij het eigenlijk met opzet verzwegen, om zijn eigen ego wat te sparen. ‘Leonard, deze knappe jongedame vroeg daarnet naar jou. Dus ik heb haar

uitgenodigd om even kennis te komen maken.’ Leonard krijgt een grote grijns op zijn gezicht en ook Tania moet een lach onderdrukken. Ze weten dat Leonard zo effectief onder Tom zijn duiven schiet, zoals ze eerder gezegd hadden. Leonard gaat een gesprek aan met het meisje en Tania en Tom richten zich tot elkaar.

‘Ach Tom,’ zegt Tania dan plechtig. ‘Ik ben blij dat jij minder succes hebt sinds de komst van onze goede vriend Leonard. Zo kunnen we echt investeren in onze vriendschap!’ Ze lacht luid en ook Tom grinnikt.

Hij heft zijn flesje drank in de lucht. ‘Daar klink ik op. En...’ vervolgt hij. ‘Ik ben blij dat jij surfplanken en reddingsvesten en surfpakken belangrijker vindt dan puberjongens met te veel hormonen.’

‘Daar klink ik op!’ lacht Tania.

De avond vordert en alle gasten van de barbecue verzamelen in de buurt van het kampvuur dat aangestoken wordt. Het is donker en er hangt een gezellige, warme sfeer op het strand.

‘Een zomeravond zoals een zomeravond moet zijn,’ zegt Tom terwijl hij met zijn blote voeten wat zand vooruit duwt.

‘Zeg dat wel. En ik denk dat Leonard het daar ook mee eens is.’ Tania kijkt naar Leonard terwijl ze het zegt. Hij zit enkele meters verderop met de brunette naast hem in het zand.

‘Wat denk jij?’ vraagt Tania. ‘Ik denk dat het hem wel gaat lukken. Hij is een charmeur.’

‘Als jij het zegt.’ Tom beseft dat hij chagrijniger klinkt dan hij het bedoelt. Tania betrapt hem daarop.